

Sp. 5245). 2. Beh. $\frac{9}{3}$ (F. Sp. 5285). 3. Beh. $\frac{10}{3}$ (F. Sp. 5293).
Loven stadfæstet 15. Marts 1939. (Lov-Tid. Nr. 86).

Ved § 9 i Loven om Enhedspolitiet (Nr. 166 af 18. Maj 1937) ophævedes en Række Bestemmelser i den københavnske Politilov af 11. Februar 1863, deriblandt § 17, der bl. a. fastsatte Fordelingen af Udgifterne vedrørende Københavns Politi mellem Statskassen og Københavns Kommune.

§ 17 indeholdt imidlertid en særlig Bestemmelse om, at Københavns Kommune skulde afholde Udgifterne til beneficerede Sager. Disse Udgifter, der i det væsentlige vedrører Salærer til de i disse civile Sager af det offentlige beskikkede Sagførere, paahvilede det forinden Loven af 1863 Statskassen at udrede, for saa vidt angik beneficerede Sager i København, hvorimod de tilsvarende Udgifter uden for København i Medfør af den endnu gældende Bestemmelse i § 3 i Forordningen af 24. Oktober 1806 (jfr. Plakat af 10. November 1843) skal afholdes af de kommunale Kasser. Den fuldstændige Ophævelse af § 17 bevirkede da, at den før Loven af 1863 gældende Regel om de heromhandlede Udgifters Afholdelse igen skulde være gældende fra den 1. April 1938, saaledes at Staten altsaa fra denne Dato atter skulde overtage disse Udgifter, der udgør ca. 36 000 Kr. aarlig.

Da dette imidlertid ikke har været tilsigtet, og da Justitsministeren endvidere fandt det urimeligt, at Udgifterne til beneficerede Sager i København overtoges af Staten, medens de uden for København fortsat afholdes af Kommunerne, foreslog Ministeren at *opretholde Bestemmelsen* i Loven af 1863 *om Københavns Kommunes Pligt til at afholde Udgifterne til beneficerede Sager*, og dette er gennemført ved den foretagne Lovændring, som har Gyldighed *fra 1. April 1938* at regne.

Sagen blev ved 2. Behandling i Landstinget henvist til Udvalg, for at man kunde gøre sig bekendt med en af *Københavns Magistrats* 1ste Afdeling fremsat *Protest* mod Lovforslagets Bestemmelser. Magistraten fandt det principielt urigtigt, at disse Udgifter, der paalægges det offentlige ved Bevillinger til fri Proces, med Hensyn til hvis Meddelelse de kommunale Myndigheder er uden Indflydelse, fremdeles skulde paahvile Kommunerne, og da Københavns Kommunes Forpligtelse i den omhandlede Henseende nu een Gang var ophævet, maatte man finde det saa meget mere urimeligt,